

30. Niedziela Zwykła – Rok B

24 października 2021 r.

Refleksja

Niewidomy żebrak Bartymeusz spod Jerycha, który siedział przy drodze, słysząc o przechodzącym Jezusie z Nazaretu głośno wołał: „Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną”. Pan nie pozostał głuchy na jego wołanie i przyszedł mu z konkretną pomocą: „Jezus mu rzekł: «Idź, twoja wiara cię uzdrowiła». Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą”. Słowa wypowiedziane przez niewidomego z dzisiejszej Ewangelii stały się wezwaniem „modlitwy Jezusowej”, zwanej inaczej modlitwą serca albo nieustanną modlitwą. Jest to modlitwa na każdy czas.

Modlitwa serca stanowi proste wołanie o pomoc, o miłosierdzie. Jej praktykowanie pomaga przemieniać nasze życie, otwiera nas coraz bardziej na Boga. Nie jest to modlitwa przeznaczona tylko dla pobożnych mnichów, ale przede wszystkim dla ludzi świeckich, zatopionych w wir codzienności. Serafin z Sarowa, ostatni kanonizowany święty przed rewolucją rosyjską 1917 roku, ulubiony patron prawosławia i jeden z większych mistyków Kościoła, mówił: modlić się może każdy bez przeszkód. Bogaty i biedny, szlachetnie urodzony i wieśniak, mocny i słaby, zdrowy i chory, cnotliwy i grzesznik”.

Modlitwę Jezusową możemy praktykować wszędzie: w domu, przy sprzątaniu, w kuchni czy w środkach komunikacji miejskiej! Możemy modlić się na spacerze, idąc do pracy, szkoły, jadąc samochodem, siedząc w poczekalni u lekarza. Na początku będzie to wymagało większego skupienia uwagi, może ogarnie nas rozproszenie albo myśli odbiegną zupełnie od modlitwy. Trzeba wtedy powrócić spokojnie do wybranego wezwania. Z czasem modlitwa w nas się utwali. Wreszcie zauważymy, że bez większego wysiłku modlitewne wezwanie przemienia naszą codzienność, ofiarując ją Bogu.

Modlitwa Jezusowa jest odpowiedzią na pytanie współczesnego człowieka o to, jak się modlić i jak znaleźć czas na modlitwę przy obowiązkach i w pracy, w ulicznym korku czy w kolejce do kasy w supermarkecie. „Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną”.

Ks. Leszek Smoliński

Złota myśl tygodnia

Cierpienie jest jak dźwięk dzwonka, który wzywa do modlitwy.

Chiara Lubich

Na wesole

Na lekcji religii ksiądz mówi do dzieci:

- Narysujcie aniołka.
- Wszyscy rysują aniołki z dwoma skrzydełkami, a Jasio z trzema.
- Jasiu, widziałeś aniołka z trzema skrzydełkami? – pyta ksiądz.
- A ksiądz widział z dwoma?

Ksiądz katecheta do dzieci:

- Co robimy kiedy jest post?
- Komentujemy i dajemy lajka!

Patron tygodnia – Święci męczennicy Lucjan i Marcjan – 26 października

Pierwotna relacja o męczennikach nie zachowała się. Przetrwały tylko tłumaczenia, w których trudno oddzielić fakty od legendy. Lucjan i Marcjan mieszkali w Nikomedii. Prawdopodobnie obaj byli czcicielami demonów i uprawiali magię. Lucjan miał nawrócić się dzięki temu, że pewna chrześcijanka uczyniła znak krzyża, czym odparła jego czary. Lucjan natychmiast porzucił kult demonów. Zaczął zgłębiać tajemnice wiary i pokutować za swoje wcześniejsze życie.

O historii nawrócenia Marcjana wiemy jeszcze mniej. W każdym razie porzucił bałwochwalstwo.

Obaj jako chrześcijanie ponieśli śmierć przez spalenie podczas prześladowania za czasów Decjusza w 250 lub 251 r. w Nikomedii. Ich relikwie znajdują się w miejscowości Vich, w Hiszpanii, przeniesione tam w nieznanym okolicznościach. Obaj są patronami osób nawróconych, a także opanowanych przez złe moce oraz tych, na których rzucono uroki, czary.

Opowiadanie

Krąg radości

Któregoś ranka, a było to nie tak dawno temu, pewien rolnik stanął przed klasztorną bramą i energicznie zastukał. Kiedy brat furtian otworzył ciężkie dębowe drzwi, chłop z uśmiechem pokazał mu kiść dorodnych winogron.

- Bracie furtianie, czy wiesz, komu chcę podarować tę kiść winogron, najpiękniejszą z całej mojej winnicy? - zapytał.

- Na pewno opatowi lub któremuś z ojców zakonnych.

- Nie. Tobie!

- Mnie? Furtian aż się zarumienił z radości. - Naprawdę chcesz mi ją dać?

- Tak, ponieważ zawsze byłeś dla mnie dobry, uprzejmy i pomagałeś mi, kiedy cię o to prosiłem. Chciałbym, żeby ta kiść winogron sprawiła ci trochę radości.

Niekłamanie szczęście, bijące z oblicza furtiana, sprawiło przyjemność także rolnikowi.

Brat furtian ostrożnie wziął winogrona i podziwiał je przez cały ranek. Rzeczywiście, była to cudowna, wspaniała kiść. W pewnej chwili przyszedł mu do głowy pomysł:

- A może by tak zanieść te winogrona opatowi, aby i jemu dać trochę radości?

- Wziął kiść i zaniósł ją opatowi.

Opat był uszczęśliwiony. Ale nagle przypomniał sobie, że w klasztorze jest stary, chory zakonnik i pomyślał:

"Zaniosę mu te winogrona, może poczuje się trochę lepiej". I tak kiść winogron znowu odbyła małą wędrówkę. Jednak nie pozostała długo w celi chorego brata, który postawił ją bratu kucharzowi, pocącemu się cały dzień przy garnkach. Ten zaś podarował winogrona bratu zakrystianowi (aby i jemu sprawić trochę radości), który z kolei zaniósł je najmłodszemu bratu w klasztorze, a ten ofiarował je komuś innemu, a ten inny jeszcze komuś innemu. Wreszcie, wędrując od zakonnika do zakonnika, kiść winogron powróciła do furtiana (aby dać mu trochę radości). Tak zamknął się ten krąg. Krąg radości.

Nie czekaj, aż rozpocznie kto inny.

To do ciebie dzisiaj należy zainicjowanie kręgu radości.

*Często wystarczy mała, malutka iskierka, by wysadzić w powietrze ogromny ciężar.
Wystarczy iskierka dobroci, a świat zacznie się zmieniać.
Miłość to jedyny skarb, który rozmnaża się poprzez dzielenie:
to jedyny dar rosnący tym bardziej, im więcej się z niego czerpie.
To jedyne przedsięwzięcie, w którym tym więcej się zarabia,
im więcej się wydaje; podaruj ją, rzuć daleko od siebie,
rozprosz ją na cztery wiatry, opróżnij z niej kieszenie,
wysyp ją z koszyka, a nazajutrz będziesz miał jej więcej niż dotychczas.*

Nauczanie papieskie o Eucharystii

Kapłan sprawuje Najświętszą Ofiarę „in persona Christi” – to znaczy więcej niż „w imieniu” czy „w zastępstwie” Chrystusa. „In persona” to znaczy: w swoistym sakramentalnym utożsamieniu się z Prawdziwym i Wiecznym Kapłanem, który Sam tylko Jeden jest prawdziwym i prawowitym Podmiotem i Sprawcą tej swojej Ofiary – i przez nikogo właściwie nie może być w jej spełnieniu wyręczony.

św. Jan Paweł II